

“मीठे बच्चे- जति समय मिल्छ सच्चा कमाई गर, हिँड्दा डुल्दा कर्म गर्दा बाबाको यादमा रहनु नै सच्चा कमाईको आधार हो। यसमा कुनै मेहनत छैन।”

प्रश्न:- जुन बच्चाहरूमा ज्ञानको पराकाष्ठा हुन्छ, उनको निशानी सुनाऊ?

उत्तर:- जसमा ज्ञानको पराकाष्ठा हुन्छ, उनका सबै कर्मेन्द्रिय शीतल हुन्छन्। चंचलता समाप्त हुन्छ। अवस्था एकरस हुन्छ। चालचलन सुध्रिँदै जान्छ।

प्रश्न:- शिवबाबाको याद बुद्धिमा यथार्थ छैन भने परिणाम के हुन्छ?

उत्तर:- कुनै न कुनै विकर्म अवश्य हुन्छ। बुद्धिले यति पनि काम गर्दैन- मद्दारा कुनै विकर्म भइरहेको छ। बाबाको आज्ञा नमान्नाले धोका खाइरहन्छन्।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज...

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरूको खातिरी भएको छ किनकि बेहदका बाबा आउनु भएको छ। कृष्णलाई बेहदका बाबा भनिदैन। यो गीत त यहाँका नाटककारले बनाएका हुन्। महाराजाधिराज कृष्णको लागि भन्दछन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म त बन्दिनँ, तिमी बच्चाहरूलाई बनाउँछु। त्यसैले यी गीतहरूबाट पनि केही न केही राम्रो अर्थ निस्कन्छ। बेहदका बाबा गरिब निवाज अवश्य हुनुहुन्छ, जसलाई धनवान बनाउनुहुन्छ त्यो अहिले गरिब बनेको छ। यहाँ नै उहाँको जन्म हुन्छ अरू कहीं पनि उहाँको जन्मको गायन छैन। हुन त पूजा गर्छन्, कुनै पनि राष्ट्रमा यो चित्र हुन्छ तर जन्म त यहीं हुन्छ नि। जसरी क्राइस्टको जन्म अरू कुनै ठाउँमा भयो तर चित्र त यहाँ पनि छ। त्यसैले भारतलाई गड फादरको जन्म स्थान भनिन्छ। मनुष्यले त केही पनि बुझ्दैनन्। उनीहरूले त ईश्वरलाई सर्वव्यापी भन्छन्। पहिले तिमीलाई पनि थाहा थिएन। अहिले जान्दछौ- भारतवर्ष पतित-पावन परमपिता परमात्माको जन्मभूमि हो। मनुष्यले त सम्झन्छन् परमात्मा त जन्म-मरणबाट अलग हुनुहुन्छ। हो, मृत्यु भन्दा अलग हुनुहुन्छ किनकि उहाँको आफ्नो शरीर छैन। बाँकी जन्म त हुन्छ नै। बाबा भन्नुहुन्छ म आएको छु, मेरो दिव्य जन्म हो अरू मनुष्य त गर्भमा प्रवेश गरेर अनि सानोबाट ठूलो बन्छन्। म यस्तो बन्दिनँ। हो, कृष्ण आमाको गर्भमा जान्छन्। सानोबाट ठूलो बन्छन्। हरेक आत्माले आफ्नो आमाको गर्भमा प्रवेश गरेर जन्म लिन्छ। यो मनुष्य मात्रको कुरा हो। मनुष्य नै कंगाल, मनुष्य नै शिरताज बन्छन्। सत्ययुगमा आदिमा डबल शिरताज थियो। पवित्रताको निशानी रहन्छ। पवित्रताको ताज र रत्नजडित ताज थियो नि। पवित्रता समाप्त भएपछि केवल एक ताज बाँकी रहन्छ। विश्वको मालिक थिए फेरि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा एक ताज गयो। फेरि एक ताजधारी बने। यो ज्ञानको कुरा हो। पूज्यबाट पुजारी बनेका हुनाले एक ताज गुम हुन्छ। राजाहरू पतित हुँदै आए र जो पावन राजाहरू सूर्यवंशी चन्द्रवंशी बितेर गएका छन्, उनको चित्रको पूजा गर्दै आएका हुन्। जो पवित्र पूज्य थिए, उनै फेरि पुजारी बनेका हुन्। उनले नै ८४ जन्म भोग्नु पर्छ। जो दुनियाँ हिजो पूज्य थियो, त्यही अहिले पुजारी बनेको छ। फेरि पुजारी गरिबबाट पूज्य धनवान बन्नु छ। अहिले त कति गरिब छ। कहाँ स्वर्गका महल थिए, मन्दिरमा पनि कति हीरा-जुहारत जडिएका थिए! उनीहरूले आफ्नो महल त अझै राम्रो बनाउँथे होलान्। अहिले त कति गरिब छन्। गरिबबाट धनवान अहिले तिमी बन्छौ। पुरुषार्थ तिमी

बच्चाहरूले गर्नु पर्छ। युक्ति त सधैं बताउनुहुन्छ। जति समय फुर्सद मिल्छ, यो यादको कमाई गर्नु पर्छ। यस्ता धेरै काम हुन्छन् जसमा बुद्धि लगाउनु पर्दैन। कुनै-कुनैमा बुद्धि लगाउनु पर्छ। त्यसैले जब फुर्सद मिल्छ, घुम-फिर गर्न जाँदा पनि बाबाको यादमा रहने गर। यो कमाई धेरै गर्नु छ। यो हो सच्चा कमाई। बाँकी त हुन् अल्प कालको लागि झुटो कमाई। यो शिक्षा तिमी बच्चाहरूलाई अहिले नै मिल्छ।

तिमीलाई थाहा छ— हामीले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिनु छ, यसमा कुनै पनि मेहनत छैन। घरबार पनि छुटाउनुहुन्न। केवल भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! विकारमा जानु हुँदैन। यसमा नै प्रायः झगडा चल्छ। अरू सतसंगमा यस्तो झगडा कहाँ हुन्छ र! त्यहाँ त जे सुनायो त्यो सत्य-सत्य भनेर जान्छन्। झगडा यहाँ हुन्छ। यस रुद्र ज्ञान यज्ञमा असुरको विघ्न अवश्य पर्छ। अबला माथि अत्याचार हुन्छ। जसरी द्रौपदीलाई पनि देखाउँछन्— पुकारेकी थिइन् बाबा मलाई नंगन गर्छन्, यसबाट बचाउनुहोस्। बाबाको त शिक्षा छ कहिल्यै पनि नंगन हुनु हुँदैन। जब एकरस अवस्था हुन्छ अनि यी कर्मेन्द्रियहरू शीतल हुन्छन्, तबसम्म कुनै न कुनै चंचलता चलिरहन्छ। जबसम्म ज्ञानको पराकाष्ठा हुँदैन बुद्धिमा यो ख्याल रहोस्— हामी कम्पेनियन भएर रहनु छ। बेलायतमा धेरै वृद्ध वानप्रस्थी हुन्छन्। सम्झन्छन् पछि को मालिक बन्छ, बाल-बच्चा त छैनन्, त्यसैले अन्त्यमा कम्पेनियन बनाउँछन्। फेरि पनि केही उनलाई दिएर जान्छन्। तिमीहरूले त अखबार पढ्दैनौ, अखबारमा समाचार धेरै आउँछन्। तिमी बच्चाहरूले कुनै त्यो पढ्नु छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— केही पनि पढेका छैनौ भने राम्रो। जुन कुरा पढेका छौ त्यो भुल। हामीलाई बाबाले यस्तो पढाउनुहुन्छ, जसबाट हामी सच्चा कमाई गरेर विश्वको मालिक बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ— नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... यो तिम्रो लागि हो। अहिले तिमी बच्चाहरू मन्दिर लायक बनिरहेका छौ। तिमीलाई ज्ञानसागर बाबा मिल्नु भएको छ, त्यसैले उहाँको कुरा नै सुन्नु पर्छ। अरूको कुरा तिमीले सुन्न आवश्यक छैन। मनुष्य टिचरको पासमा, गुरुको पासमा जाँदा गुरुले कहिल्यै यस्तो कहाँ भन्छन् र— काम विकारमा नजाऊ। उनीहरूले त पावन बन्ने शिक्षा दिँदैनन्। कसैलाई वैराग्य आयो भने घरबार छोडेर भागेर जान्छ। बाबा जो शिवाचार्य हुनुहुन्छ, उहाँले ज्ञानको कलश तिमी माताहरूको शिरमा राख्नुहुन्छ। बाँकी यस पतित दुनियाँमा लक्ष्मी कहाँबाट आइन्! लक्ष्मी-नारायण त सत्ययुगमा हुन्छन्। अहिले शिवबाबा यिनीमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। शिवाचार्य उवाच ब्रह्मामुखबाट— तिमीले अवश्य स्वर्गको द्वार खोल्छौ त्यसैले अवश्य तिमी नै मालिक बन्छौ। स्वर्गको द्वार खोल्छौ अर्थात् स्वर्गवासी बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ। तिम्रो पुरुषार्थ नै हो नर्कवासी मनुष्यलाई स्वर्गवासी बनाउनु। बाबाले पनि यही सेवा गर्नुहुन्छ नि— पतितबाट पावन बनाउने। तिम्रो पनि यही कार्य हो, जुन बाबाको कार्य हो। आत्माहरूलाई स्वर्गवासी बनाऊ। स्वर्गको चाहना त सबैले राख्छन्। कोही मर्न्यो भने भन्छन् फलानो स्वर्ग गयो। उनीहरू सँग सोध्नु पर्छ—ऊ स्वर्ग गयो भने फेरि नर्कमा बोलाएर ब्राह्मण आदिलाई किन खुवाउनु हुन्छ? फेरि यो त अज्ञान अन्धकार भयो नि। तिमीले यहाँबाट सूक्ष्मवतनमा लगेर खुवाउँछौ किनकि तिमीलाई थाहा छ— यो पवित्र भोजन हो। ऊ जो मर्छ, उसलाई पवित्र भोजन कहाँ मिल्छ। लेख्छन्— बाबा फलानोको भोग लगाइदिनुहोस्, तब उनलाई पवित्र भोजन मिल्छ। गायन पनि छ— देवताहरू पनि ब्रह्मा भोजन मन पराउँछन्। अवश्य तिम्रो सभा सूक्ष्मवतनमा लाग्छ। यस्तो होइन ध्यान कुनै राम्रो हो। होइन, योगलाई ध्यान भनिदैन र ध्यानलाई योग

भनिदैन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म सँग बुद्धियोग लगायौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। वैकुण्ठमा गएर रास-विलास गर्छन्, त्यो कमाई होइन। मुरली त सुन्न सक्दैन्। यो भोग आदि त एक रीति-रिवाज हो ड्रामानुसार। मनुष्यको रीति-रिवाज र संगमयुगी ब्राह्मणको रीति-रिवाजमा रात-दिनको अन्तर छ। यहाँबाट गएर सूक्ष्मवतनमा खुवाउँछन्। यी कुरालाई जब सम्म नयाँले बुझ्दैन् तब सम्म संशय उठ्छ। हामीले भन्छौं ड्रामा अनुसार यसको तगदिरमा छैन, त्यसैले संशय आयो अनि गयो। फिक्रको कुरा छैन, उसको तकदिरमा थिएन। पहिलो कुरा भुल्छन्— मैले बाबाबाट वर्सा लिनु छ। कुनै कुराले संशयबुद्धि बन्छन्। अरे हाम्रो काम हो वर्सा सँग। हामीले पढाइ किन छोड्ने? मुरली त सुन्नु पर्छ नि। निराकार बाबाले तिमीलाई डाइरेक्सन कसरी दिनुहुन्छ, उहाँलाई मुख अवश्य चाहिन्छ। ब्रह्मा मुखबाट अथवा ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूबाट सुन्नु पर्छ। कोही बाहिर टाढा जान्छन्। मुरली पनि मिल्न सकेन भने बाबा भन्नुहुन्छ— केही छैन। तिमी यादमा बस र स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै गर। यो बाबाको श्रीमत मिलेको छ। जहाँ भए पनि, चाहे तिमी लडाईंको मैदानमा छौ।

बाबाले मिलेट्रीहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— तिमीले त्यो सेवा त गर्नु पर्छ, यो त तिम्रो धन्धा हो। शहरको सम्हाल गर्नु पर्छ। तिमीले तलब खान्छौ, सम्झौता गरेका छौ, त्यसैले सम्हाल पनि गर्नु पर्छ। बुद्धिमा लक्ष्य त बसेको छ। बेहदका बाबा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मेरो यादमा रह्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। शिवबाबाको यादमा बसेर खाँयौ भने कुनै त्यस्तो चीज छ भने पनि त्यो पवित्र हुन्छ। जति हुन सक्छ परहेज पनि राख्नु पर्छ। लाचारी हालतमा बाबालाई याद गरेर खाऊ। यसमा नै मेहनत छ। ज्ञानलाई युद्ध भनिदैन्, यादमा नै युद्ध हुन्छ। यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ। मायाको थप्पड लाग्दैन्, देह-अभिमानि बन्दैनौ। तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ। तिमीले शरीरलाई याद गर्छौ, आत्मालाई भुलिसकेका छौ। त्यसैले सोधिन्छ— आत्माहरूका पिता को हुनुहुन्छ, उहाँलाई चिन्नु भएको छ? उहाँको नाम, रूप, देश, काल लेख्नुहोस्। त्यसमा पनि भेराइटी लेख्छन्। कसैले लेख्छन् आत्माको पिता हनुमान् हुन्, कसैले के लेख्छन्, कति अज्ञान छ। त्यसैले फेरि सम्झाइन्छ— आत्मा त हो निराकार। तपाईंको गुरु त साकार छन्। निराकारका पिता साकार कसरी हुन्छन्! सम्झाउने अभ्यासमा नै सारा आधारित छ र साथमा व्यवहार पनि राम्रो हुनुपर्छ। धेरै राम्रो-राम्रो बोल्नेवाला छन्। अरूलाई तीर राम्रो लाग्छ। स्वयंमा चलन राम्रो नहुनाको कारण उन्नति हुँदैन्। याद धेरै राम्रो हुनुपर्छ। कसैले त ज्ञान धेरै राम्रो सुनाउँछन्, योग केही पनि छैन। यस्तो होइन योग विना ज्ञानको धारणा हुन सक्दैन्। धारणा त हुन्छ। सम्झ, कसैलाई इतिहास-भूगोल सुनाउँछन्, त्यो त छिट्टै बुद्धिमा बस्छ। बाबाको याद केही पनि बुद्धिमा हुँदैन्। मांस-मदिरा पनि खान्छन् होला। यो त एक कथा हो, त्यो याद हुनु त सहज छ। इतिहास-भूगोल बुद्धिमा आउँछ। यादको कुरा नै छैन। पवित्रताको कुरा पनि छैन। यस्ता पनि धेरै छन्। शिवबाबालाई याद गर्दैन् त्यसैले विकर्म विनाश हुँदैन्। अझै धेरै विकर्म गरिरहन्छन्। यति पनि बुद्धिले काम गर्दैन्, यो विकर्म हो। आज्ञा नमान्नु, यो पनि ठूलो पाप हो। शिवबाबाको आज्ञा छ— यो गर। उहाँको आज्ञा मानेनन् भने धेरै धोखा खान्छन्। बाँकी इतिहास-भूगोल सुनाउनु त धेरै सहज छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— तिमी विद्यालयमा गएर पनि सम्झाउन सक्छौ। यो त तिमीहरूले हदको इतिहास-भूगोल पढ्छौ। बेहदको त

पढ्दैनौ। लक्ष्मी-नारायणको राज्य भन कहाँ गयो? सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी डिनायस्ती जो चल्यो त्यो फेरि कहाँ गयो? उनको राज्य कसले छिन्यो? कसले चढाई गन्यो? तिमी बच्चाहरूलाई नै थाहा छ— यो चक्र कसरी घुम्छ? यो कसैलाई पनि सम्झायौ भने ७ दिनमा बुद्धिमा आउँछ। तर मेनर्स हुँदैन। यस्तो होइन विकारमा जानाले इतिहास-भूगोल भुल्छन्। सारा कुरामा योग नै मुख्य छ। योगमा नै मायाले धोखा दिन्छ। तिमी सर्वगुण सम्पन्न.... यहीँ बन्नु छ। कतिले प्रतिज्ञा गरेर पनि टिक्न सक्दैनन्। माया धेरै प्रबल छ नि। बाबालाई पूरा याद गर्दैनन् त्यसैले विकर्म विनाश हुँदैन, उल्टै डबल विकर्म गरिरहन्छन्। उनीहरूलाई थाहा पनि हुँदैन र भनेर पनि बुझ्न सक्दैनन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा गरिब निवाज, रहमदिल हुनुहुन्छ। सबैलाई सम्झाइरहनु हुन्छ। खास हामी सुखधाममा जान्छौं, बाँकी सबै मुक्तिधाममा जान्छन्। सत्ययुगमा अवश्य यी लक्ष्मी-नारायणको नै राज्य थियो। फेरि चन्द्रवंशी, त्यसपछि इस्लामी, बौद्धी आदि आए अनि आदि सनातन धर्म लोप भयो। वरको वृक्ष कलकत्तामा गएर हेर, फाउन्डेशन छैन। सारा वृक्ष खडा छ। यो पनि त्यस्तै हो। अब फेरि स्थापना भइरहेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि कुरामा संशय उठाएर पढाइलाई छोड्नु हुँदैन। बाबा र वर्सालाई याद गर्नु पर्छ।
- २) एक बाबा सँग नै सुन्नु छ, बाँकी जे जति पढेका छौ, त्यो सबै बिर्स। हियर नो इभिल, सी नो इभिल, टक नो इभिल....।

वरदानः— के, किन, यस्तो र त्यस्तोका सबै प्रश्नबाट पार रहने सदा प्रसन्नचित्त भव

जो प्रसन्नचित्त आत्माहरू छन् उनीहरूले स्व को सम्बन्धमा वा सर्वको सम्बन्धमा, प्रकृतिको सम्बन्धमा, कुनै पनि समय, कुनै पनि कुरामा संकल्प मात्र पनि प्रश्न उठाउँदैनन्। यो यस्तो किन वा यो किन भइरहेको छ, यस्तो पनि हुन्छ र? प्रश्नचित्त आत्माको संकल्पमा हर कर्म गर्दा, देख्दा, सुन्दा, सोच्दा यही रहन्छ— जे भइरहेको छ त्यो मेरो लागि राम्रो छ र सधैं राम्रो नै हुनु छ। उनीहरू कहिल्यै के, किन, यस्तो-उस्तो— यी प्रश्नको उलझनमा जाँदैनन्।

स्लोगनः— स्वयंलाई मेहमान सम्झेर हर कर्म गन्यौ भने महान् र महिमा योग्य बन्छौ।